

1) Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

— Første anbringende vedrørende foretagelsen af en urigtig retsanvendelse ved gennemgangen af selektivtetsbegrebet og ved kvalificeringen af den pågældende foranstaltning som statsstøtte.

— Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ikke har fastslået, at den undersøgte skatteforanstaltning begunstiger »visse virksomheder eller visse produktioner«, således som artikel 197, stk. 1, TEUF foreskriver. Kommissionen antager blot, at skatteforanstaltningen er selektiv ud fra den omstændighed, at den udelukkende finder anvendelse på erhvervsrelaterede kapitalandele i udenlandske virksomheder (i det konkrete tilfælde i tredjelande, der ikke er medlemsstater i EU) og ikke i indenlandske virksomheder. Sagsøgeren er af den opfattelse, at nævnte argumentation er urigtig og cirkulær. Den omstændighed, at anvendelsen af den undersøgte foranstaltning — ligesom enhver anden skatteregel — er støttet på opfyldelsen af visse objektive krav, betyder ikke, at foranstaltningen retligt eller faktisk er selektiv. Spanien har tilvejebragt oplysninger, som viser, at der er tale om en generel foranstaltning, der retligt og faktisk gælder for alle virksomheder, der betaler selskabskat i Spanien uafhængigt af deres størrelse, art, sektor eller oprindelse.

— For det andet udgør den umiddelbare forskellige behandling i henhold til artikel 12, stk. 5, i TRLIS langt fra en selektiv fordel, men tjener til, at alle erhvervsrelaterede kapitalandele ligestilles i skattemæssig henseende, uanset om de er indenlandske eller udenlandske. I tredjelande er der væsentlige hindringer for at gennemføre fusioner, hvilket forhindrer disse i praksis; derimod kan fusioner gennemføres nationalt og med henblik herpå er afskrivningen af finansiel goodwill anerkendt. Følgelig udvider artikel 12, stk. 5, i TRLIS blot denne afskrivning til erhvervsrelaterede aktiver i udenlandske virksomheder, hvilken handling udgør den tilnærmelsesvis, gennemførlige pendant til nationale fusioner og dermed er en bestanddel af den spanske økonomi og den spanske ordningslogik.

— Kommissionen har fejlagtigt antaget, at der ikke er hindringer for transaktioner vedrørende fusioner med virksomheder i tredjelande, og har følgelig fejlagtigt fastslået, at der er den nødvendige referenceramme for at konstatere selektivitet og for ikke at tilslutte sig argumenterne om den skattemæssige neutralitet. Kommissionen har i særdeleshed foretaget en fejlagtig analyse af de transaktioner, som er foretaget i Amerikas Forenede Stater, Brasilien og Mexico.

— Subsidiært bør afgørelsen annulleres i det mindste i tilfælde af overtagelse af aktiemajoriteten i virksomheder i tredjelande, hvor situationen burde sammenlignes med nationale fusioner og dermed burde være begrundet i den spanske ordnings opbygning og logik.

2) Andet anbringende vedrørende foretagelse af en urigtig retsanvendelse på tidspunktet for identificeringen af den af foranstaltningen begunstigede.

— Subsidiært, og selv om det fastslås, at artikel 12, stk. 5 i TRLIS indeholder elementer af statsstøtte, hvilket ikke er

tilfældet, skulle Kommissionen have foretaget en udtømmende økonomisk analyse for at afgøre, hvem der var begunstigede af eventuel støtte. Sagsøgeren gør gældende, at de støttebegunstigede (i form af en for høj købspris for kapitalandelene) var sælgerne af kapitalandelene og ikke, sådan som Kommissionen har anført, de spanske virksomheder, som har anvendt denne foranstaltning.

3) Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af det generelle, retlige princip om beskyttelse af den berettigede forventning hvad angår fastsættelsen af det tidsmæssige anvendelsesområde for tilbagesøgningen.

— Subsidiært og i tilfælde af, at artikel 12, stk. 5, i TRLIS anses for at være en støtte, tilsidesætter Kommissionen EU-retsinstansernes praksis ved at begrænse det tidsmæssige anvendelsesområde for princippet om beskyttelse af den berettigede forventning indtil offentliggørelsen af afgørelsen om indledningen af undersøgelsesproceduren (21.12.2007) og således ved at kræve tilbagesøgning for de transaktioner, der er gennemført forud for nævnte dato (undtagen hvad angår gennemførte transaktioner om erhvervelse af aktiemajoriteter i Indien og Kina, for hvilke den berettigede forventning er rykket frem til den 21. maj 2011, som er datoen for offentliggørelsen af den endelige afgørelse, idet det er underforstået, at der i disse tilfælde er eksplicitte juridiske hindringer for internationale fusioner).

— Sagsøgeren har gjort gældende, at indledningen af undersøgelsesproceduren i overensstemmelse med Kommissionens beslutningspraksis og retspraksis ikke foregriber foranstaltningens karakter, hvorfor den ikke kan tjene som dies ad quem (den dag, hvor fristen udløber), men under alle omstændigheder burde falde sammen med datoen for offentliggørelsen af den endelige afgørelse i EUT.

— Dels er de materielle begrænsninger, som afgørelsen pålægger den berettigede forventning, som er anerkendt i perioden fra afgørelsen om indledningen af undersøgelsen til den endelige afgørelse, uberettigede ved afgrænsningen til erhvervelse af aktiemajoriteter i Kina og Indien. Nævnte berettigede forventning burde ifølge retspraksis udstrækkes til at omfatte samtlige gennemførte transaktioner i tredjelande.

Sag anlagt den 29. juli 2011 — Altadis mod Kommissionen

(Sag T-400/11)

(2011/C 282/72)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Altadis, SA (Madrid, Spanien) (ved advokaterne J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og M. Muñoz de Juan)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgerens begæring om bevisoptagelse tages til følge.
- Sagsøgerens annullationsanbringender i denne sag tages til følge.
- Afgørelsens artikel 1, stk. 1, annulleres for så vidt som den erklærer, at artikel 12, stk. 5, i TRLIS indeholder elementer af statsstøtte, når den finder anvendelse på erhvervelse af aktieandele, som forudsætter kontrolovertagelse.
- Subsidiært, afgørelsens artikel 4 annulleres, for så vidt som den kræver, at transaktioner, der er foretaget inden offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende af den endelige beslutning, der er genstand for denne sag, tilbagesøges.
- Mere subsidiært, afgørelsens artikel 1, stk. 1, og, subsidiært, afgørelsens artikel 4 annulleres, for så vidt som den henviser til transaktioner i Marokko.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det foreliggende søgsmål er rettet mod Kommissionens afgørelse K(2010) 9566 af 12. januar 2011 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er de samme som dem, der er påberåbt i sag T-399/11, Banco Santander y Santusa Holding mod Kommissionen.

Appel iværksat den 27. juli 2011 af Livio Missir Mamachi di Lusignano til prøvelse af Personalerettens dom af 12. maj 2011 i sag F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen

(Sag T-401/11 P)

(2011/C 282/73)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Livio Missir Mamachi di Lusignano (Kerkhove-Avelgem, Belgien) (ved advokaterne F. Di Gianni, R. Antonini, G. Coppo og A. Scalini)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellantens påstande

- Ophævelse af Personalerettens dom af 12. maj 2011 i sag F-50/09, Livio Missir Mamachi di Lusignano mod Europa-Kommissionen, hvorved Kommissionen blev frifundet i det søgsmål, som appellantens havde anlagt i medfør af artikel

236 EF og artikel 90, stk. 2 i tjenestemandsvedtægten med påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 3. februar 2009 og om, at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for økonomisk og ikke-økonomiske skade som følge af mordet på Alessandro Missir Mamachi di Lusignano og dennes ægtefælle.

- Kommissionen tilpligtes til appellantens og til arvingerne efter Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, der ligeledes repræsenteres af appellantens, at betale et pengebeløb i erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som de har lidt, og for den ikke-økonomiske skade, som ofret led før sin død.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellantens fremsat tre anbringender.

- 1) Første anbringende vedrører den omstændighed, at Personaleretten fejlagtigt forkastede appellantens påstand om erstatning for den ikke-økonomiske skade, som han selv, Alessandro Missir og dennes arvinger havde lidt.

Til støtte for dette anbringende har appellantens for det første gjort gældende, at Personaleretten anvendte den såkaldte regel om overensstemmelse, der indebærer, at der udelukkende skal være identitet mellem årsag og formål mellem den klage, der er indgivet i medfør af vedtægten artikel 90, stk. 2, og det søgsmål, der anlægges i medfør af vedtægten artikel 91, og ikke mellem ansøgningen i medfør af vedtægten artikel 90, stk. 1, og klagen efter artikel 90, stk. 2, på en ulogisk, fejlagtig og diskriminerende måde. For det andet har appellantens gjort gældende, at Personalerettens fortolkning af reglen om overensstemmelse indebærer en begrænsning for udøvelsen af den grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse, bl.a. i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

- 2) Andet anbringende vedrører den omstændighed, at Personaleretten fejlagtigt lagde til grund, at Kommissionen kun er ansvarlig for den forvoldte skade i størrelsesordenen 40 %.

Til støtte for dette anbringende har appellantens gjort gældende, at Personaleretten fejlagtigt vurderede forholdet mellem Kommissionens retsstridige adfærd og de mulige følger af denne adfærd, der er karakteriseret ved unladelser, eftersom den skade, der er forvoldt tjenestemanden, er en direkte og forudsigelig følge af institutionens forsømmelige adfærd. Appellantens er desuden af den opfattelse, at selv om skaden skyldtes forskellige indbyrdes forbundne årsager, bør Kommissionen anse sig for solidarisk erstatningsansvarlig sammen med morderen. Appellantens erstatningskrav overfor Kommissionen bør derfor anerkendes fuldt ud.